

Contra el ciberfeixisme: autodefensa de drets i sobirania tecnològica

*«Quan van desviar els DNS als catalans,
vaig estar en silenci,
perquè no era català.
Quan van segrestar els servidors de hackers,
vaig seguir en silenci,
perquè jo no era hacker.
Quan van bloquejar varis rangs de IPs a sindicalistes,
no vaig protestar,
perquè no era sindicalista.
Quan van tallar la connexió als immigrants,
no vaig pronunciar cap paraula,
perquè jo no era immigrant.
Quan finalment van venir a prendre'm el mòbil,
no hi havia DNSs, ni IPs, ni servidors, ni connexions amb les que poder denunciar-ho.»*

Martin Hackmöller

Les imatges de la repressió contra la gent que reclama el seu dret a decidir el dia 1 d'Octubre a Catalunya han donat la volta al món. Més de 800 ciutadans ferits i els milions de persones que van participar en el referèndum van ser testimonis de la duresa repressiva d'aquell dia: cops de porra, patades i cops contra la gent defensant urnes, més la por i la incertesa de no saber quan vindrien cap a tu.

El que no ha captat suficientment l'atenció social o mediàtica ha estat la repressió cibernètica que durant aquella jornada i durant les dues setmanes prèvies van patir innumerables persones, infraestructures, col·legis electorals, servidors, connexions i dispositius. Un atac sense precedents (ni a l'estat espanyol, ni a Europa) i que posa sobre la taula un perillós precedent de brutalitat i violència tecnològica, fins i tot quan aquesta repressió s'oculta o es presenta als mitjans com irrellevant, o que és perfectament legítima en una societat democràtica. Una violència emparada pel mateix sistema judicial que va tardar dues setmanes en reclamar l'ordinador dels comptes del PP i va acceptar sense moure un dit, un ordinador antic amb els discs durs canviats, però que no va vacil·lar en dictar (sense judici previ) condemnes tan bestials i absurdes com les d'"esborrar la identitat digital" d'una persona que l'únic delictes que havia fet era clonar una web. Una violència exercida en totes les capes d'internet: proveïdors, gestors de dominis, de continguts, IPs, DNSs, connexions i dispositius.

Deixem un resum dels fets repressius que van succeir durant aquells dies:

- * Canvi de DNS a les operadores de dominis
- * Redirecció de tràfic HTTP
- * Bloqueig de tràfic SSL a IPs
- * Desconnexió física de les connexions a internet de la Xarxa Educativa de la Generalitat
- * Tancament de l'hostatjament de webs en empreses de hosting nacionals
- * Atacs DDoS a les IPs per registrar les meses de col·legis electorals
- * Detenció i declaració de persones que han penjat rèpliques de webs, apropiació de mòbil, ordinador i canvi de contrasenyes de comptes com github
- * Monitorització de les IPs d'institucions públiques educatives
- * Es retira una aplicació de Play Store (Android) per saber on votar
- * S'obliga a revelar contrasenyes d'aplicacions d'institucions públiques

Algunes veus han descrit aquests fets com "la primera ciberguerra" contra la democràcia. Una ciberguerra asimètrica, en la qual un govern, les seves forces armades i grups d'ultres van atacar amb tots els mitjans possibles mentre que d'altres van defensar de forma no violenta les seves infraestructures i drets digitals. En gran mesura, les institucions i la societat civil catalana va aconseguir evitar que la repressió aconseguís l'objectiu que s'havia proposat. Però el precedent preval i les forces repressives van aconseguir un objectiu que tenim el deure de resistir: van activar i normalitzar el feixisme cibernètic.

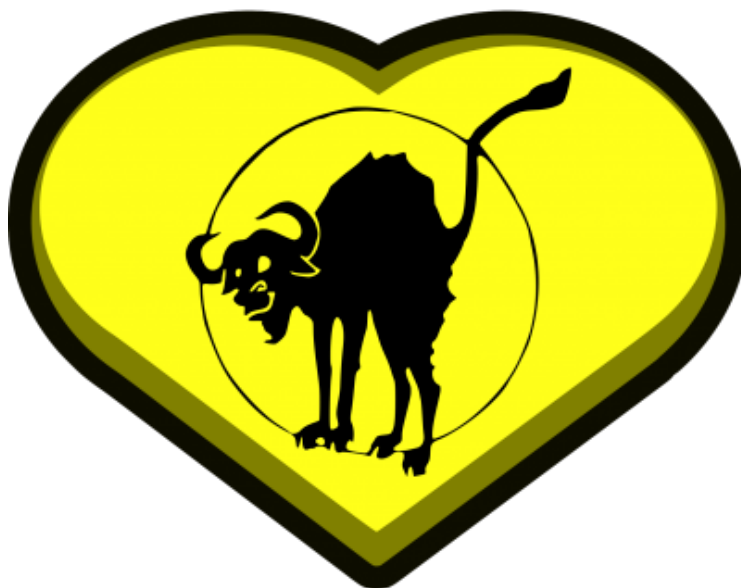
Com en totes les guerres i formes de feixisme, les primeres víctimes van ser els drets fonamentals: en aquest cas el dret a l'accés a la informació, el dret a la connexió i el dret a la llibertat d'expressió. Desgraciadament, si no fem res, el "a por ellos" cibernètic no s'acabarà aquí.

Des d'Ingoberhack, el Hackmeeting 2017 que s'ha celebrat a Madrid, volem denunciar aquests fets i recordar:

1. Per sobre de tota mesura de protecció i resistència tecnològica exigim i reclamem el respecte als drets d'accés a la informació, a la connexió i a la lliure expressió, el dret a les infraestructures que permeten que la gent es connecti, dialogui i expressi les seves voluntats, opinions i afectes.
2. Quan la repressió s'exerceix sobre les infraestructures d'internet ens afecta a totes les persones, i és responsabilitat de tota la societat denunciar i defensar-nos d'aquesta repressió.
3. Que la garantia de l'exercici efectiu d'aquests drets, en última instància, resideix en una sobirania tecnològica que ens incumbeix a tots per igual: en el desenvolupament d'infraestructures de connectivitat lliures com Guifi.net, en el desenvolupament i difusió de sistemes distribuïts de trànsit com Tor, en la construcció i ús d'informació com IPFS, en la promoció i capacitatció popular d'eines de xifrat (com GPG) i en el foment i defensa del Programari Lliure.
4. Que aquesta sobirania tecnològica i la llibertat de la informació són la condició de possibilitat per una societat lliure. Més enllà de qualsevol altra qüestió política, hem de defensar l'ús d'eines que ens permetin expressar-nos i organitzar-nos com éssers humans.

Per aquests motius, llencem una crida a tota la societat civil per què, més enllà de les diferents posicions polítiques, s'uneixin en la defensa dels drets digitals que garanteixen la llibertat d'expressió.

HACKMEETING 2017

INGOBERHACK